



'ಅಮ್ಮಾ ನಿನಗೂ ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಗಂಡನಿದ್ದರೆ ಅವರು ನನ್ನನ್ನು ಪ್ರೀತಿಸುತ್ತಿದ್ದರು, ಅಲ್ಲವೇನು?'

'ಅಯ್ಯೋ, ಇದೇಂಥ ಮಾತು! ತಪ್ಪು ಕಂದ, ತಪ್ಪು!'

'ಹಾಗಾದರೆ ಈ ಅಪ್ಪು ನನ್ನನ್ನು ಸನಿಹವೂ ಸೇರಿಸುವುದಿಲ್ಲವಲ್ಲ ಅಮ್ಮ?'

'ಆ ಕಾಲವೂ ಬಂದಿತು ಕಂದ'

'ಯಾವಾಗ?'

'ಎಲ್ಲರ ಮೊರೆಯನ್ನು ಆಲಿಸುವ ಒಬ್ಬ ದಯಾಮಯಿ ಇದ್ದಾನೆ. ಅವನಲ್ಲಿ ನೀನು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸು'

'ಯಾರು ಅವನು?'

'ಶ್ರೀ ಹರಿ! ಮನದೊಡೆಯ, ಜಗದೊಡೆಯ, ಎಲ್ಲರ ತಂದೆ!'

'ಜಗದೊಡೆಯನೇ? ಜಗವೆಂದರೆ?'

'ಜಗವೆಂದರೆ ಈ ಭೂಮಿ, ನಾನು, ನೀನು, ಮತ್ತೆಲ್ಲರೂ!'

'ಅವನು ಎಲ್ಲಿರುವನು? ಕರೆದರೆ ಅವನಿಗೆ ಕೇಳಿಸುವುದೇ?'

'ಅವನಿರದ ಜಾಗವೇ ಇಲ್ಲ. ಒಂದೇ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ಅವನನ್ನು ಬಾ ಎನ್ನು, ಬರುವನು. ನಿನಗೆ ಏನು ಬೇಕೋ ಕೇಳು, ಕೊಡುವನು'

'ಅವನು ನೋಡಲು ಹೇಗಿರುವನು ಅಮ್ಮ?'

'ನಿನ್ನಂತೆಯೇ! ಎಲ್ಲಾ ನಿನ್ನಂತೆಯೇ!'

'ಎನ್ನಂತೆ? ಮತ್ತೆ, ಶ್ರೀಹರಿಯು ಶಂಖಚಕ್ರ ಗದಾಧಾರಿಯೆಂದು ನೀನು ಅಂದೊಮ್ಮೆ ಹೇಳಿದ್ದೆ?'

'ಶ್ರೀಹರಿ! ಶ್ರೀಹರಿ! ಎಂಥ ಜಾಣನಪ್ಪಾ ನನ್ನ ಕಂದ! ನೀನು ಹೇಗೆ ನೆನೆಯ ಕರೆಯುವೆಯೋ ಹಾಗೆಯೇ ಬರುವವನು ನಮ್ಮ ಹರಿ!'

'ಹಾಗಾದರೆ ನಾನು ಅವನನ್ನು ನನ್ನ ಅಪ್ಪನಂತೆ ನೆನೆಯುತ್ತೇನೆ. ಬಂದಾಗ, ಕೇಳುವೆ, 'ನನ್ನನ್ನು ನಿನ್ನ ಮಡಿಲಲ್ಲಿ ಕೂರಿಸಿಕೋ' ಎಂದು!'

'ಅಪ್ಪು ಸುಲಭನಲ್ಲ ಅವನು! ಘೋರ ತಪಸ್ಸಿಯ್ಯುವ ಋಷಿಮುನಿಗಳಿಗೂ ದಕ್ಕದವನು!'

'ಹಾಗಾದರೆ ನಾನೂ ತಪಸ್ಸಿಯ್ಯುವೆ ಋಷಿಮುನಿಗಳಿಗಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ!'

'ಋಷಿ ಮುನಿಗಳ ತಪಸ್ಸೆಂದರೆ ಹಾಲು ಕುಡಿದಷ್ಟು ಸುಲಭವಲ್ಲ! ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಅನ್ನಾಹಾರ ತೊರೆದು ಕಾಡುಪ್ರಾಣಿಗೂ ಹೆದರದೆ ಕಣ್ಣುಮುಚ್ಚಿ ಕುಳಿತು ಏಕಾಗ್ರತೆಯಿಂದ ಶ್ರೀ ಹರಿಯನ್ನು ನೆನೆಯಬೇಕು! ಅದಲ್ಲಾ, ನಿನ್ನಿಂದಾಗದು! ನೀನಿನ್ನೂ ಐದು ವರ್ಷದ ಬಾಲಕ. ಹಾಲುಗಲ್ಲದ ಹಸುಳೆ. ಬಾ, ಊಟ ಮಾಡಿ ಹಾಲು ಕುಡಿದು ಮಲಗು. ನಾನು ಲಾಲಿ ಹಾಡುವೆ'

'ಅಮ್ಮಾ ನಾನು ತಪಸ್ಸು ಮಾಡಿದರೆ ದೇವರು ಅಪ್ಪನಿಗೆ ಬುದ್ಧಿಹೇಳಿ ನನ್ನನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಳ್ಳಲು ಹೇಳುವನೇ? ಹೇಳುಮಾ?'

'ಅಯ್ಯೋ, ನಿನ್ನದೊಂದೇ ಹಠವಾಯಿತಲ್ಲ! ಪರೀಕ್ಷಿಸಿ ನೋಡು ಹೋಗು' ಅಮ್ಮಾ ತಾಳ್ಮೆ ತಪ್ಪಿ ಗದರಿದಳು. ಆದರೆ ನನ್ನ ನಿರ್ಧಾರ ದೃಢವಾಗತೊಡಗಿತು. ನಾನು ಅಮ್ಮನ ಕಾಲುಟ್ಟಿ ನಮಸ್ಕರಿಸುತ್ತಾ ಹೇಳಿದೆ, 'ಆಶೀರ್ವಾದ ಮಾಡು ಅಮ್ಮಾ ನಾನು ಹೊರತುತ್ತಿದ್ದೇನೆ' ಅಮ್ಮ ನಕ್ಕಳು, ನನ್ನ ಮಾತನ್ನು ಮಕ್ಕಳಾಟವೆಂದೇ ಎಣಿಸಿದಳು. ಅಷ್ಟಿ ಮುದ್ದಾಡಿ ಆಶೀರ್ವಾದಿಸಿದಳು. ಆದರೆ ಅಮ್ಮನ ಕಣ್ಣುಗಳು ಕೊಳವಾಗಿದ್ದವು. ಅಲ್ಲಿ ಅಸಹಾಯಕತೆಯಿದ್ದಿತು. ಹೆಪ್ಪುಗಟ್ಟಿದ ನೋವನ್ನು ಎದೆಯಲ್ಲಿ ಬಚ್ಚಿಟ್ಟುಕೊಂಡಂತೆ ಅಮ್ಮ ಕಂಡಳು. ಯಾವ ತಾಯಿಯಾದರೂ ತನ್ನ ನೋವನ್ನು ಲೆಕ್ಕಿಸುವುದಿಲ್ಲ, ಆದರೆ ತನ್ನ ಕಂದನಿಗಾದ ಕಿಂಚಿತ್ತು ನೋವನ್ನೂ ಆಕೆ ಸಹಿಸಲಾರಳು.

ನಾನು ಕೊರಳಲ್ಲಿದ್ದ ಚಿನ್ನದ ಹಾರ ಮತ್ತು ಕೈ ಬಳೆಗಳನ್ನು ಕಳಚಿ ಅಮ್ಮನ ಕೈಲಿಟ್ಟೆ. ಆಗಲೂ ಆಕೆಗೆ ಸಂದೇಹ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಆಟವಾಡಲು ಹೋಗುವೆಂದೇ ಎಣಿಸಿರಬಹುದು. ನಾನು ನಿರ್ಗಮಿಸಿದೆ, ಕ್ಷಣವೂ ನಿಲ್ಲದೆ. ತೀರಾ ಸಾಮಾನ್ಯ ಉಡುಪಿನಲ್ಲಿದ್ದ ನನ್ನನ್ನು ಯಾರೂ ತಡೆಯಲಿಲ್ಲ. ಮಾತನಾಡಿಸಿದವರಿಗೆ ಉತ್ತರವನ್ನು ಕೊಡುವ ಗೋಜಿ ಇಲ್ಲದೆ ನಾನು ಮುಂದುವರಿದೆ, ಹೊಂಬಣ್ಣದ ಆಗಸವು ಸೂರ್ಯದೇವನ ಅಗಲಿಕೆಯಿಂದ ಕಪ್ಪಿಟ್ಟು ಹೋದಾಗ ನಾನು ಅರಣ್ಯದಂಚಿನಲ್ಲಿದ್ದೆ. ಅಸಂಖ್ಯ ತಾರೆಗಳೊಂದಿಗೆ ಚಂದಿರನ ಮೆರವಣಿಗೆ ಆರಂಭವಾದಾಗ ನಾನು ನಿಬಿಡಾರಣ್ಯ ಪ್ರವೇಶಿಸಿದೆ. ನಡೆನಡೆದು ಕಾಲುಗಳು ಬಸವಳಿದಿದ್ದವು. ಹಸಿವು ಹಾಹಾಕಾರ ಮಾಡಿತು. ನನಗೆ ಗುರಿಯಿತ್ತು ಆದರೆ ದಾರಿ ತಿಳಿದಿರಲಿಲ್ಲ. ನ್ಯಾಯವಾಗಿ ಸಿಗಬೇಕಿದ್ದ ವಾತ್ಸಲ್ಯದ ಬದಲಿಗೆ ನನಗೆ ದಕ್ಕಿದ್ದು ಉಪೇಕ್ಷೆ. ಪಟ್ಟದ ರಾಣಿಯ ಮಗನಾಗಿಯೂ ನನಗೆ ಮಹಾರಾಜರು

ಮರೀಚಿಕೆಯಾಗಿದ್ದರು. ಪುರಸ್ಕಾರ ಸಿಗಬೇಕಿದ್ದ ಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ನಾನು ತಿರಸ್ಕೃತನಾಗಿದ್ದೆ. ಕಳೆದುದೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಕಳೆದಲ್ಲೇ ಪಡೆಯುವ ನನ್ನ ಛಲ ಎಂತಹಾ ಕಷ್ಟಕ್ಕೂ ಎದೆಯೊಡ್ಡುವಂತೆ ಮಾಡಿತ್ತು. ಚಿಕ್ಕಮ್ಮನಾಡಿದ ಒಂದೊಂದು ನುಡಿಯೂ ಗರಗಸವಾಗಿ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಕೊರೆಯುತ್ತಲೇ ಇತ್ತು. ಆ ಮಾತುಗಳೇ ನನ್ನನ್ನು ನನಗರಿವಿಲ್ಲದಂತೆ ರೂಪಿಸತೊಡಗಿತ್ತು!

ದಟ್ಟಡವಿಯ ಭೀಕರ ಮೌನ, ಇಡ್ಡಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ದೂರದಲ್ಲೆಲ್ಲೋ ಕೇಳಿಬರುವ ಕೂರಮೃಗಗಳ ಕೂಗು, ಜೀರುಂಡೆಗಳ ಸತತ ಸಂಗೀತ, ನನ್ನ ಎದೆಬಡಿತವನ್ನು ಏರಿಸಿತು. ಹಸಿವು ಮತ್ತು ಆತಂಕದಿಂದಾಗಿ ನನ್ನ ಯೋಚನಾಶಕ್ತಿ ಕುಂಠಿತವಾಗಿ ತೊಡಗಿತು. ನಾನು ಬವಳಿ ಬಂದಂತಾಗಿ ಕೆಳಗುರುಳಿದೆ. ಆಗ ಒಂದು ಜೊತೆ ಬಾಹುಗಳು ನನ್ನನ್ನು ಮೇಲೆತ್ತಿದವು.

ನಾನು ಕಣ್ಣೆರೆದು ನೋಡಿದೆ. ಪ್ರಶಾಂತ ಮೊಗದ ಆ ವ್ಯಕ್ತಿ, ಪ್ರೀತಿ ತುಂಬಿದ ಇನಿದನಿಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದರು, 'ಕಂದಾ ಆಯಾಸವಾಯಿತೇನು? ಬಾ ಇಲ್ಲಿ ವಿಶ್ರಮಿಸು.'

ನಾನು ಅಲ್ಲಾಡದೆ ನಿಂತೆ. ಅವರು ನಗುನಗುತ್ತಾ ತಮ್ಮ ಹೆಗಲಲ್ಲಿದ್ದ ತಂಬೂರಿಯನ್ನು ತೆಗೆದು ಪಕ್ಕಕ್ಕೆಟ್ಟರು. ನನ್ನನ್ನು ಮಡಿಲಲ್ಲಿ ಕೂರಿಸಿಕೊಂಡು ಮುಂಗುರುಳು ನೇವರಿಸಿ ಕೇಳಿದರು, 'ಈ ದಟ್ಟಡವಿಗೇಕೆ ಬಂದೆ ಕಂದಾ?' ಕೇಳಿದ್ದು ಮಾತ್ರ. ಉತ್ತರದ ನಿರೀಕ್ಷೆಯಿಲ್ಲದೆ ಬಗೆಬಗೆಯ ಹಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಕತ್ತರಿಸಿ ಮುಂದಿಟ್ಟು, 'ತಿನ್ನು ಮಗೂ. ಮಾತು ಅನಂತರ' ಎಂದರು. ಅವರು ನಾರದ ಮುನಿಗಳಾಗಿರಬಹುದೆಂದು ನಾನು ಸರಿಯಾಗಿಯೇ ಊಹಿಸಿದೆ. ನಾನು ಹಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಮುಟ್ಟಲಿಲ್ಲ. ಕೊಸರಾಡಿ ಅವರ ಮಡಿಲಿನಿಂದ ಹಾರಿ ಕೆಳಗಿಳಿದೆ. ತಿರಬಾಗಿ ಅವರ ಪಾದ ಸ್ಪರ್ಶಿಸಿ ವಂದಿಸಿ, 'ಸ್ವಾಮಿ ಆಶೀರ್ವಾದಿಸಿ' ಬೇಡಿಕೊಂಡೆ. ಅದು ಅಮ್ಮನಿಂದ ಕಲಿತ ಸಂಸ್ಕಾರ. ಅವರು ಆನಂದದಿಂದ ನನ್ನನ್ನು ಮೇಲೆತ್ತಿ ಆಲಿಂಗಿಸಿದರು. 'ಶ್ರೀಮನ್ನೂರಾಯಣನ ಕೃಪಾಕಟಾಕ್ಷ ಸದಾ ನಿನ್ನ ಮೇಲಿರಲಿ' ಹರಸಿದರು. ತಮ್ಮ ಕೈಯಿಂದಲೇ ನನಗೆ ಹಣ್ಣು ತಿನ್ನಿಸಿದರು. ಅದೇನು ಹಣ್ಣುಗಳೋ ಅಪುತವೋ ನಾನರಿಯೆ. ತಿನ್ನುತ್ತಿದ್ದಂತೆಯೇ ಆಯಾಸವೆಲ್ಲಾ ಪರಿಹಾರವಾಗಿ ನನ್ನ ಮೈಮನಗಳಲ್ಲಿ ನವಚೈತನ್ಯ ತುಂಬಿ ಬಂದಿತು. 'ಈ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಉಪವಾಸವಿರಬಾರದು ಕಂದಾ' ಎನ್ನುತ್ತಾ ಒತ್ತಾಯಿಸಿ ತಿನ್ನಿಸಿದರು. ನನ್ನ ಹೊಟ್ಟೆ ತುಂಬಿತು. ಹೃದಯವೂ ತುಂಬಿತು. ಪ್ರೀತಿಸಬೇಕಾದವರು ತಿರಸ್ಕರಿಸಿದಾಗ, ಯಾವುದೇ ಸಂಬಂಧ ಇಲ್ಲದವರು ಹೀಗೆ ಪ್ರೀತಿಸಬಲ್ಲರೇ? ತಪ್ಪು ತಪ್ಪು. ಮಹಾತ್ಮರಾದವರಿಗೆ ಜಗತ್ತಿನ ಸಕಲ ಜೀವಿಗಳೂ ಸಂಬಂಧಿಕರೇ. ಅವರು ಯಾರ ನೋವನ್ನೂ ಸಹಿಸಲಾರರು!

'ನಿನಗೀಗ ಕೇವಲ ಐದು ವರ್ಷಗಳಿವು. ಹೇಳು, ಅರಮನೆಯಲ್ಲಿ ಸುಖವಾಗಿ ಉಂಡುಟ್ಟು ಆಡುವ ಬದಲು, ಈ ಭಯಂಕರ ಗೊಂಡಾರಣ್ಯಕ್ಕೆ ಏಕೆ ಬಂದೆ?'

'ತಪಸ್ಸು! ತಪಸ್ಸು ಮಾಡಲು ಬಂದೆ'

'ತಪಸ್ಸೇ? ಎಂಥ ತಪಸ್ಸು? ಯಾರ ಕುರಿತಾಗಿ? ಯಾತಕ್ಕಾಗಿ?'

'ಕಠಿಣ ತಪಸ್ಸು! ಶ್ರೀಹರಿಯ ಒಲುಮೆಗಾಗಿ. ಮಹಾರಾಜ ಉತ್ಥಾನಪಾದರ ಸಾನ್ನಿಧ್ಯಕ್ಕಾಗಿ'

'ಹುಚ್ಚಪ್ಪ! ಹರಿಯು ಕಾಡಿನಲ್ಲಿರುವನೆಂದು ನಿನಗೆ ಹೇಳಿದವರಾರು?'

'ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಇರುವುದರಿಂದ ತಾನೇ ಋಷಿ ಮುನಿಗಳು ಇಲ್ಲಿ ತಪಸ್ಸು ಮಾಡುವರು?'

'ಆ ಋಷಿ ಮುನಿಗಳಿಗೆ ಬುದ್ಧಿಯಿಲ್ಲ!'

'ಹಾಗಾದರೆ ಶ್ರೀಹರಿಯ ಮನೆ ಇಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲವೇ?'

'ಅವನಿಗಿಲ್ಲದೆ ಮನೆ? ಅವನು ಸರ್ವಾಂತರ್ಯಾಮಿ. ಅವನು ಇರದ ಜಾಗವೇ ಇಲ್ಲ. ನೀನು ಅರಮನೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಕೂತು ಕರೆದರೂ ಓ ಎನ್ನುತ್ತಾ ಓಡಿ ಬರುವ ಪ್ರೇಮಮಯಿ ಆ ಶ್ರೀಹರಿ!'

'ನಿಜವೆ ಸ್ವಾಮಿ? ಮತ್ತೆ ಮುನಿಗಳೇ ಇಲ್ಲಿ ಬರುವರು?'

'ಏಕಾಂತಕ್ಕಾಗಿ. ಲಾಲನೆಗಳಿಗೆ ಬಲಿಯಾಗುವೆವೆಂಬ ಭಯದಿಂದ ನಾಡಿನಿಂದ ಓಡಿ ಕಾಡಿಗೆ ಬರುವರು!'

'ಆದರೆ ನಾನು ಹರಿಯನ್ನು ಕಾಣದೆ ಮನೆಗೆ ಹಿಂದಿರುಗುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಶಪಥ ಮಾಡಿರುವೆ ಸ್ವಾಮಿ'

'ನೀನು ದೊಡ್ಡವನಾದಾಗ ರಾಜ್ಯವು ಮಲತಮ್ಮ ಉತ್ತಮನಿಗೆ ಸೇರಬಹುದೆಂಬ ಭಯವೇ ನಿನಗೆ?'

'ಅಲ್ಲ'